

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.127/2015/28.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év március hó 29. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és 2016. év március hó 31. napján kihirdetette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 24.B.600/2011/201. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított élet elleni bűncselekményt az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b/ és f/ pontja mellett a/ pontja szerint is minősíti;

a lőfegyverrel visszaélés büntette jogszabályi hivatkozását az 1978. évi IV. törvény 263/A. § (1) bekezdés a/ pontjaként jelöli meg.

A vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját 40 (negyven) évben állapítja meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 26.858,- (huszonhatezer-nyolcszázötvennyolc) forint bűnügyi költségből 6.858,- (hatezer-nyolcszázötvennyolc) forintot az állam visel, míg a vádlott 20.000,- (húszezer) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év február hó 3. napján kihirdetett 24.B.600/2011/201. számú ítéletével a vádlottat emberölés büntette (Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés b/ és f/ pontja), és lőfegyverrel visszaélés büntette (Btk. 325. § (1) bekezdés a/ pontja) miatt - halmazati büntetésül - életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani, és a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját 37 évben állapította meg.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította.

Rendelkezett a bűnjelekről, lefoglalásuk megszüntetése mellett részben kiadni, részben az iratok között kezelni, továbbá részben megsemmisíteni rendelte azokat.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bünyügi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott terhére az ügyész a cselekmény téves minősítése miatt, az előre kiterveltség megállapítása végett súlyosításért, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének későbbi időpontban való meghatározása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.623/2014/7. számú átiratában - és képviselője a másodfokú tárgyaláson - az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és megalapozott tényállást állapított meg, melyet kellően megindokolt.

A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a törvényszék a vádlott bűnösségére, azonban a minősítés körében kifogásolta a fellebbviteli főügyészség is azt, hogy az előre kitervelten minősítő körülményt nem állapította meg az elsőfokú bíróság. Az ügyészi álláspont szerint a vádlotti magatartás céltudatos és tervszerű volt. A tényállásban leírt előzményekből és a holttestek eltüntetéséből aggálymentes következtetés vonható le arra, hogy a vádlott a végrehajtás helyét, idejét és módját átgondolta, továbbá az elkövetés utáni a bűncselekmény felderítését nehezítő, akadályozó cselekményeket is megtervezte, és e szerint végrehajtotta.

A büntetést befolyásoló körülményeket az elsőfokú bíróság az átiratban foglaltak szerint hiánytalanul számba vette, azonban a további minősítő körülményre figyelemmel a feltételes szabadságra bocsátás időpontjának későbbi meghatározását tartotta szükségesnek az ügyész.

A védő a másodfokú eljárásban a fellebbezését írásban is indokolta. Ebben kifejtette, hogy a törvényszék által megállapított tényállás felderítetlen, így hiányolta, hogy nem mérték le a holttestek darabjait tartalmazó zsákok súlyát és térfogatát, amelyek álláspontja szerint nem férhettek be a Chrysler 530 literes csomagtartójába. Sérelmezte, hogy a szakértő kirendelésére vonatkozó indítványát elutasították.

Kérdésesnek tartotta, hogy hogyan kerülhettek a zsákok a feltalálási helyre, illetve mikor, mivel 2009 áprilisában nem találták meg a terepkutatás során, míg ezt követően 2009 novemberében ugyanezen a helyszínen a maradványokat feltalálták. A vádlott azonban ezen időszakban nem szállíthatta a helyszínre a zsákokat, mert büntetés-végrehajtási intézetben volt fogvatartva. Emellett a zsákokhoz kitaposott ösvény vezetett, holott a tanúvallomások szerint azoknak 2008. május 16-án oda kellett kerülni. Ez idő alatt viszont a nádasnak be kellett volna nőnie a zsákokhoz vezető ösvényt. Erre vonatkozóan szintén szakértői bizonyítást indítványozott, azonban a biológiai szakértő kirendelését is elutasították.

A helyszíni szemle során, a maradványok vizsgálatakor feltalálásra került egy műanyag gyorskötöző, amivel az egyik áldozatot megkötözték, amely gyorskötözőn vérnyomot mutatott ki a szakértői vizsgálat. A szakértői vizsgálatok azt mutatták, hogy a vérnyom (biológiai

anyagmaradvány) női eredetű. Ennek ellenére nem rendelték el az azonosítás megkísérlését szakértő részvételével.

Felületesnek és ellentmondásosnak tartotta az igazságügyi fegyverszakértői véleményt arra vonatkozóan, hogy az elkövetés helyszínén 1. sz. tanú vallomásának megfelelően lövedék csapódhatott-e be konyhaszekrénybe. A szakértő ballisztikai adatokkal nem igazolta a véleményét, továbbá más anyagmaradványokat letek fel a koponyaszéleken, illetve a szekrényen, előbbinél ugyanis ólom és antimon ötvözet felkenődés volt kimutatható, míg a szekrény farészén csak ólmot mutattak ki. A vádlott előadása szerint ólomöntecs okozta a sérülést, azonban ennek vizsgálata érdekében a vádlott által említett forgótárcsát nem foglalták le és így nem is vizsgálták. Holott ezen bizonyítás ismeretében az 1. sz. tanúval kötött vádalku törvénysértő lett volna.

A sértett tulajdonát képező Honda Legend típusú gépkocsi sorsa felderítetlen maradt, így az, hogy hogyan került Szlovákiába és az 1. sz. tanúnak ehhez mi köze volt.

Nem vette figyelembe a törvényszék azt sem, hogy a Fővárosi Törvényszék 11.B.425/2011. számú ügyében az 1. sz. tanú és a 2. sz. tanú a jogerős ítélet értelmében - a vádlottat felmentette a bíróság - hamisan vádolták bűncselekmény elkövetésével. Ekként viszont törvénytelen a velük kötött vádalku és eljárást kellett volna indítani a két tanúval szemben. A két tanú vallomásának kirekesztése esetén a vádlottat fel kell menteni az ellene emelt vád alól.

A bűncselekmény elkövetésének állítólagos indítéka, a sértett készpénzének és kábítószerének megszerzése az adott körülmények között nem lehetett megfelelő indok, ezen elkövetési mód a vádlott személyiségével, magatartásával teljesen ellentétes.

A védő mindezek alapján elsődlegesen bizonyítottság hiánya miatt a vádlott felmentését, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az általa említett hiányosságok kiküszöbölését indítványozta.

A védő a másodfokú tárgyaláson is fenntartotta indítványait.

A vádlott írásban - több alkalommal - is indokolta a fellebbezését, rendkívül részletesen kifejtve kifogásait az elsőfokú eljárással, illetve a nyomozással kapcsolatban. Az általa közöltek jelentős részükben a korábbi védekezésének megismétlése volt.

Eszerint a nyomozó hatóság koncepciók eljárást folytatott vele szemben, törvénytelen nyomozati cselekményeket fogantatosítottak, ráadásul ezen rendőrök egy része már börtönben is van, a rá terhelő vallomást tevő tanúk pedig más ügyben jogerősen megállapítottan hamis tanúk.

Nem vizsgálták megfelelően a nyomozás során azt, hogy a sértett kezén lévő gyorskötözőn női DNS volt fellelhető, amely így bárkié lehetett (akár nyomozók, ügyészek, stb. DNS-e is lehetett). Azzal sem foglalkozott a nyomozó hatóság, hogy a sértett Hondáját a cselekmény másnapján Párkányban látták, de csak 2012-ben foglalták le Szlovákiában, azt azonban nem lehet tudni, hogyan került oda. Hangsúlyozta, hogy a holttesteket tartalmazó zsákokat nem ő vitte a feltalálás helyszínére, ekörben jelentősége van annak is, hogy ki mutatta meg a helyszínt. Az áprilisi kutatásnál még nem voltak ott a zsákok, ezt követően viszont büntetés-végrehajtási intézetben volt, így nem szállíthatta oda azokat. Azt sem tisztázta a nyomozó hatóság, hogy az indítékként említett kokain szállítmány kié volt, az kinél volt, illetve kihez került, ugyanis, ha ezt felderítik, akkor lebukott volna a rendőrség és a tanúk is.

Az sem igaz, hogy az ő lakásán jártak utoljára a sértettek, a rendőrség akarta valójában őket elfogni és az 1. sz. tanú ebben segített nekik, az ő kocsija egyébként is nagyobb, abban jobban elfértek a zsákok. Ezzel szemben a Chryslerben nem férhettek el.

Az 1. sz. tanú vallomása elfogadhatatlan a konyhai lövöldözést illetően, luminolnak nem volt nyoma, az egész történetet csak kitalálták, kifejezetten a vádlott ellen irányulóan. Az erre vonatkozó fegyverszakértői vélemény elfogadhatatlan, a konyhaszekrényen a sérülést ólomöntecs okozta, ami rendelkezésre áll, mégsem vizsgálta senki. A vádlott ekörben a lövedékek eltérő sebességére, illetve az eltérő felkenődésre is hivatkozott.

Az 1. sz. tanúnak a vallomása a memóriakártyával kapcsolatban nem igazolódott be, mint ahogyan az általa említett fákra történő lövöldözés sem.

A 2009 októberében lefoglalt minták papírfélék égetéséről tanúskodnak, bútorégetés nem volt, tűzveszélyes folyadéknak pedig nincs nyoma, a tanúk nem mondtak igazat, és bútort sem vásároltak a későbbiekben.

A vádlott állítása szerint, a sértett mobiljait, a GPS-t találta, szemben a tanúk vallomásaival, és így adhatta át a 3. sz. tanúnak.

A 2. sz. vallomása sem igazolódott be a csepeli kiserdőben elásott fegyvereket tartalmazó ládával kapcsolatban. 2010. év május 15-én a csepeli Tesco-ban nem vásároltak hypot, erről nincsen számla. A luminol ugyancsak nem köthető hozzá, azt az 1. sz. tanú vette, csak összekeverte neki az oldatot. Nem tartotta valósnak azt sem a vádlott, hogy feldarabolt holttestekkel előbb elment volna Tökölre, majd vissza és úgy a Balatonhoz. Összességében 1. sz. tanú és a 2. sz. tanú vallomása nem elfogadható, következetlen, és rendőrségi ráhatásra tették.

A fémtárcsa szakértői vizsgálatát kérte továbbra is azzal, hogy ez a tárgy fellelhető, a rendőrségnek azért nem mondta meg hogy hol van, mert akkor elveszett volna.

Tévesnek tartotta a munkakönyve kiadását a 4. sz. tanú részére, ennek megváltoztatását kérte.

A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményét, a genetikai szakvéleményben foglaltakat nem fogadta el. Álláspontja szerint korábban jeleznie kellett volna már az intézet számítástechnikai rendszerének, hogy egy dolgozója profilja bukkant fel, és erről baleseti jegyzőkönyv beszerzését kérte.

A másodfokú tárgyaláson a vádlott megismételte a korábbi kifogásait, utolsó szó jogán ártatlannak vallotta magát és a felmentését kérte.

Az ítélet tábla az elsőfokú iratok áttanulmányozása során észlelte, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetését megelőzően a nyomozó hatóság által megküldött átirat szerint - a holttesteknél fellelt műanyag kötözőről rögzített DNS mintán kívül - az eljárás során további női DNS-t rögzítettek. Erre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla a másodfokú eljárásban a Be. 363. § (2) bekezdés b/ pontja alapján nyilvános ülésről tárgyalásra tért át, mivel a Be. 353. § (1) és (2) bekezdése értelmében szakértői bizonyítást vett fel a DNS minták összehasonlítása érdekében.

Az ítélet tábla kirendelése alapján a hemogenetikai szakvélemény elkészült, mely azonosságot a két női DNS között nem mutatott ki, illetve megállapította, hogy az egyik a BSZKI dolgozójaé, aki a feldolgozás során került kapcsolatba a kérdéses tárggyal. Az ítélet tábla a másodfokú tárgyaláson a szakvéleményt tárgyalás anyagává tette.

A további bizonyítási indítványokat az ítélet tábla elutasította.

Az ügyészi fellebbezés alapos, a vádlotti és a védői perorvoslatok nem megalapozottak.

A Fővárosi Ítélet tábla a kétoldalú perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek eredményeként megállapította, hogy a törvényszék alaposan és kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek során a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta és megfelelően teljesítette ügyfelderítési kötelezettségét. A vádlott és a védő törvénytelennek tartotta az 1. sz. tanú és a 2. sz. tanú vallomásainak a beszerzését, illetve felhasználását, azonban az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte azokat bizonyítékként. Az ítélet tábla - egyetértve a törvényszékkel - rögzíti, hogy a két tanú és az ügyészség között kötött megállapodás vizsgálata nem a jelen eljárás tárgya. A büntetőeljárás törvény értelmében a bíróságnak a vádban leírt cselekményről és a megvádolt személyi büntetőjogi felelősségéről kell döntenie. Ehhez képest az eljáró bíróságoknak a két tanú vallomásainak törvényességét érintően a feladata az általánosságban vett jogszabályi követelmények érvényesülése ellenőrzése mellett, illetve azon túlmenően az, hogy a vád tárgyává tett tényállás és e tanúk vallomásai lehetővé tették-e a Be. 175. § (1) bekezdése, illetve a Be. 192. § (1) bekezdése alkalmazását. Az ítélet tábla megállapította, hogy az irányadó tényállás, és a vallomások tartalma lehetővé tette a büntetőeljárás törvény ezen szakaszainak alkalmazását.

Ezen túlmenően az ítélet tábla megállapította a felülbírálat során, hogy az elsőfokú bíróság maradéktalanul biztosította a vádlottnak a védekezéshez, védelemhez való jogát, a jegyzőkönyvekből kitűnően rendkívül részletes bizonyítást vett fel, a vádlottat nem korlátozta védekezésének kifejtésében. Ugyanez állapítható meg a nyomozó hatóság munkájáról is, a kioktatások, törvényi figyelmeztetések szabályszerűen megtörténtek. A vádlott nem csak a tárgyaláson, hanem írásban is közölte észrevételeit, és szemben a vádlotti kifogásokkal, éppen a vádlotti védekezés volt az, amely a számos figyelmeztetés ellenére is a nyomozó hatóságot, az ügyészséget és a bíróságot is visszatérően bűncselekmény elkövetésével vádolta, számos esetben sértő kifejezéseket használva.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonta, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve gondosan mérlegelte és a tevékenységéről részletesen számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat mely részükben és miért fogadott el. Az elsőfokú ítélet indokolása mindenre kiterjedő, logikus és nem ellentétes az iratok tartalmával sem.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel foglalkozott a vádlott védekezésével, aki a bűncselekmények elkövetését nem ismerte el. Vallomásaiban - hasonlóan a fellebbezés indokolásához - a cselekmény egyes mozzanataihoz kapcsolódóan a bizonyítékok értelmezésének egy más lehetséges módozatát terjesztette elő, melynek mozgatórugója a nyomozó hatóság, szerinte bűnös cselekménysora volt, és melynek célja az volt, hogy őt ártatlanul elítélhessék egy korábban megvalósult bűncselekmény miatt, ahol vele szemben jogerős felmentő ítélet született (ún. óras gyilkosság). A vádlott szerint a nyomozó hatóság befolyásolta a tanúkat, megváltoztatta az egyes rész-cselekmények helyszíneit és koholt bizonyítékokat helyezett el az iratban, végső soron magát a bűncselekményt is a rendőrség követte el. A vádlott vallomásai azonban nem voltak következetesek, folyamatosan a nyomozás aktuális eredményeihez igazította a védekezését, amely valójában egy valószerűtlen összeesküvés-elméletet eredményezett. A vádlott a nyomozás során folyamatosan

utasította a 2. sz. tanút telefonon, illetve levélben arra vonatkozóan, hogy mit kell vallania és ugyanezzel próbálkozott az 5. sz. tanú és az 1. sz. tanú irányában is. Ezen tevékenysége azonban lelepleződött és alapvetően sikertelen maradt. A vádlott kétségkívül szavahihetetlennek bizonyult.

Az elsőfokú bíróság törvényesen és megfelelő szempontok alapján értékelte kulcsfontosságú bizonyítékként az 1. sz. tanú és a 2. sz. tanú vallomásait, akik a kezdeti vallomásaikat követően mindketten terhelő vallomást tettek a vádlottra nézve. E két tanú vallomása valóban nem volt teljes mértékben következetes, azonban a törvényszék részletesen megindokolta, hogy milyen egyéb bizonyítékok figyelembe vételével, a vallomások mely részeit fogadta el a tényállása alapjául, és mely részeket miért nem. A két tanú terhelő vallomásait számos egyéb bizonyíték is alátámasztotta:

A helyszíni szemlejegyzőkönyv és a fényképmelléklet objektív okirati bizonyíték a holttestek feltalálásával kapcsolatban. A két sértett holttestének darabjait 150 literes, illetve 60 literes zsákokban lelte fel a nyomozó hatóság, amelyek jól láthatóan a feléig-harmadáig voltak megpakolva. A szürke zsákokon belül voltak a testdarabok, még további kisebb kék színű zsákokba is elcsomagolva. Két további hasonló szürke színű zsákban voltak a ruhaneműk és egyéb tárgyak. Szakértő kirendelése nélkül is aggálytalanul megállapítható volt, hogy a két tanú vallomásának megfelelően történt meg a két sértett holttestének elszállítása a vádlott Chrysler típusú gépkocsijával, amelynek csomagtartójába a zsákok kétség kívül befértek. Ekörben a vádlott és a védő becslései kevésbé pontos információkon, illetve adatokon alapulnak, figyelmen kívül hagyva az említett helyszíni szemle jegyzőkönyvben rögzített jóval pontosabb adatokat, amelyeket a fényképmelléklet egyértelműen alátámasztott. Ekként az ítélet tábla a traszológus szakértő kirendelésére vonatkozó indítványt elutasította, ugyanis az előbbieken írtak tükrében az szükségtelen volt.

A holttestek feltalálásával kapcsolatos helyszín vonatkozásában szükséges kihangsúlyozni, hogy a nyomozó hatóság 2009 áprilisában, illetve 2009 novemberében nem ugyanazon a helyen végezte a holttestek kutatását, ekként értelmezhetetlen a vádlott ekörben többször hangoztatott azon védekezése, miszerint semmi köze nem lehetett a holttestek helyszínre viteléhez, mert az 2009 áprilisa után történt, amikor büntetés-végrehajtási intézetben volt.

A vádlott védekezésének egyik sarkalatos pontja volt az, hogy a holttestdarabok mellett talált műanyag kötözőről női DNS mintát rögzítettek, melyet sem a nyomozás, sem az elsőfokú eljárás során nem azonosítottak. A másodfokú bíróság a már fentebb említettek szerint bizonyítás felvételét rendelte el ekörben és a beszerzett hemogenetikai szakvélemény alapján megállapította, hogy a rögzített minta a BSZKI egyik dolgozójáé, aki a feldolgozás során került kapcsolatba a kérdéses tárggyal. A vádlott által a tárgyaláson csatolt beadvány szerinti keletkezési mód így egyértelműen kizárható a szakértői véleményre tekintettel.

Az elkövetés helyszínével és az elkövetés módjával kapcsolatban alapvetően az 1. sz. tanú vallomására alapította a tényállását a törvényszék. A vádlott lakásának konyhájában történetekkel kapcsolatban lényeges momentum volt az, hogy a vádlott, a közreműködés kikényszerítése érdekében az 1. sz. tanú felé lőtt, a lövedék a tanú mellett csapódott a konyhaszekrénybe, amely sérülést a vádlott a későbbiekben kijavította. A vádlott védekezése szerint egy általa készített, elszabadult ólomöntecs okozta a szekrény sérülését. E tárggyal kapcsolatban azonban a vádlott ellentétes tartalmú nyilatkozatokat tett az eljárás során, így a nyomozás során nem volt hajlandó megmondani, hogy hol van, majd úgy is nyilatkozott, hogy a tárgyat kidobta, később pedig azt állította, hogy a védőjénél van. Minderre tekintettel a vádlott erre vonatkozó előadása kétségessé vált, az elsőfokú bíróság indokoltan nem tett eleget a felkutatásra vonatkozó bizonyítási

indítványnak és a másodfokon eljáró ítélőtábla sem tartotta szükségesnek az egyéb bizonyítékok tükrében a kétes fellelhetőségű tárgy felkutatását és vizsgálatát. Ehhez kapcsolódóan a vádlott és a védő egyaránt vitatta a fegyverszakértő ezzel kapcsolatos szakvéleményét is, amelyet azonban a törvényszék elfogadott.

A szakértő végeredményben azt a véleményt adta, hogy az 1. sz. tanú által elmondottak nem kizárhatóak, amellet, hogy más keletkezési mód is lehetséges. Ráadásul hangsúlyozni kell, hogy az 1. sz. tanú 2009 októberi vallomásában már beszámolt arról, hogy a sértetteket fejlődés érte, illetve elmondta a sérülések helyét is, így olyan részletekről számolt be a holttestek felfedezése előtt, amelyeket csak az tudhatott, aki valóban saját szemével is látta a testeket úgy, ahogy arról a tanú a vallomásában beszámolt. Logikailag tehát nem támadható az elsőfokú bíróság ekörben kifejtett bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége sem, amikor a tanú vallomását elfogadva állapította meg a tényállás e részét.

A vádlott és védője egyaránt vitatta, hogy a vádlottnak megfelelő indítéka lett volna az élet elleni cselekmény elkövetésére. Az elsőfokú eljárás során már előterjesztett ez irányú védekezést az elsőfokú bíróság szintén meggyőző indokokkal vetette el. Helyesen megindokolt álláspontja szerint a vádlott és a sértettek közötti ellentét a kábítószer értékesítéséből eredt, illetve a vádlottat a kábítószer, a sértettnél annak eladásából származó pénz megszerzése motiválta. Meggyezni a másodfokú bíróság, hogy a vádlott által vitatott kábítószerrel való kapcsolatát az is egyértelműen cáfolja, hogy röviddel a jelen cselekmény elkövetését követően megvalósított kábítószerrel visszaélés büntette miatt ítélték el jogerősen öt év hat hónap fegyházbüntetésre.

Az 1. sz. tanú és a 2. sz. tanú vallomását a fentieken túl egyes részletkérdésekben - repülőjegy megvásárlása, golfütők megvásárlása, illetve visszaadása, luminol megvásárlása, telefonok, GPS átadása, eladása, stb. - más tanúvallomások, szakvélemények, okirati bizonyítékok is alátámasztották, így az ítélőtábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék körültekintő mérlegelés után helyesen döntött, amikor döntően a terhelő vallomásaikra alapította az ítélet történeti tényállását.

Az ítélőtábla ugyanakkor a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára hivatkozással, az iratok alapján kisebb mértékben pontosítja, illetve kiegészíti az alábbiak szerint:

- A tényállás személyi részét kiegészíti azzal, hogy a vádlott 11.300 euró kártérítésben részesült.
- A tényállás történeti részét a 9. oldal utolsó bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a vádlott a repülőjegyek megvételét követően már azok visszaváltása felől is érdeklődött, mert ekkora már elhatározta a sértettek megölését.
A vádlott az általa elhatározott bűncselekmény kivitelezéséhez szükséges előkészületeket megkezdte, így pl. termésköveket gyűjtött össze, ami a holttestek vízben történő elrejtéséhez kellett.
- A tényállást a 13. oldal harmadik bekezdésében - a 13 zsákra való utalást - akként pontosítja, hogy: a vádlott a testrészeket kb. 53 x 75 cm-es kék színű (kb. 60 literes) zsákokba helyezte el, majd esetenként egy vagy két kék zsákot nagyobb méretű, kb. 100 x 55 cm-es szürke-fekete (kb. 150 literes) zsákba helyezte oly módon, hogy oda az általa korábban összegyűjtött terméskövekből több mint 30 darabot helyezett el. A sötét színű zsákok némelyikében kizárólag ruhaneműk és a bűncselekmény elkövetéséhez használt eszközök

(további zsákok, hypos flakonok, szikék, lőszerhüvely) kerültek, kövek elhelyezése nélkül. A sötét színű zsákok kb. 1/2-1/3 részig teltek meg.

- A tényállást a 12. oldal második bekezdésében annyiban pontosítja, hogy a vádlott, a 2. sz. tanú és az 1. sz. tanú Tököl környékére a késő esti órákban hajtott.
A 12. oldal harmadik bekezdését akként pontosítja, hogy a vádlott és az 2. sz. tanú kb. hajnali 2 óra körül indult el Balatonboglárra.
A 12. oldal ötödik bekezdését azzal egészíti ki, hogy a luminolt az 1. sz. tanú 2008. év május hó 19. napján álnéven, de saját mobil telefonszámának megadásával rendelte meg, amely május 22-én megérkezett a boltba és az 1. sz. vitte a vádlott lakására.
- A vádlott lőfegyver és lőszer tartására vonatkozó engedéllyel nem rendelkezett.

Az ekként pontosított, kiegészített tényállás minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért irányadó volt a fellebbezési eljárásban. A felmentésre irányuló védelmi fellebbezés a törvényszék mérlegelő tevékenységét támadta, amely a felülmérlegelés tilalmára tekintettel eredményre nem vezetett.

Az irányadó tényállás alapján a vádlottak bűnösségét a Fővárosi Törvényszék okszerűen állapította meg, de az élet elleni cselekmény minősítése nem mindenben felel meg a Btk. rendelkezéseinek, és az alkalmazott jogszabály sem helyesen megválasztott.

A Fővárosi Törvényszék tévesen alkalmazta a Btk. 2. §-ában foglalt rendelkezést. A 2012. évi C. törvény új minősítő körülményként nevesítette az emberölés bünteténél a 160. § (2) bekezdés j/ pontjában a védekezésre képtelen személy sérelmére való elkövetést, amely a sértett esetében egyértelműen megállapítható a keze és a lába megkötözése miatt (ez a vádirati tényállásban is szerepel, azaz az ügyészség vád tárgyává tette). E minősítő körülmény az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvényben még nem létezett, azaz a vádlott terhére a 2012. évi C. törvény alkalmazásával olyan új minősített esetet kellene megállapítani, amely az elkövetéskor még nem létezett, ezért a vádlott esetében ez a körülmény kizárja az elbíráláskori törvény alkalmazását.

Az elbíráláskori anyagi jogi rendelkezések enyhébb elbírálást lehetővé tevő részletszabályozása ugyanis nem vizsgálható akkor, ha a szóban forgó cselekmény az elkövetéskor még nem minősült az elbíráláskorival tartalmilag azonos terjedelemben bűncselekménynek (ÍH 2014.132.).

Ugyanakkor a Fővárosi Ítéletábra megállapíthatónak találta a vádlott terhére az előre kiterveltséget, mint minősítő körülményt. Az előre kitervelten történő elkövetés megállapításához az szükséges, hogy az elkövető a végrehajtás helyét, idejét és módját előre átgondolja, a bűncselekmény véghezvitelét akadályozó, illetőleg azt segítő körülményeket felmérje, a lényeges előkészületi, elkövetési és az elkövetést követően jelentkező tényezőket számba vegye. Az előre kiterveltséget az emberölési cselekmény egyes részleteinek az átgondolása, a véghezvitel lényeges mozzanatainak bizonyos időn át történő fontolgatása, az elkövetés egyes szakaszait jellemző tényezők mérlegelése és általában a céltudatos, tervszerű magatartás jellemzi. Nem feltétlenül szükséges azonban, hogy ezek az ismérvek együttesen és minden esetben fellelhetők legyenek. Az előre kiterveltség lényegében az elkövetőben végbemenő pszichikai folyamat, amely felöleli az ölésre irányuló szándék kialakulásának, kifejlődésének és a végrehajtás körülményei kitervelésének a folyamatát is.

Az előre kiterveltség ismérvei jelen ügyben a repülőjegyek visszavásárlása iránti tudatkozódásban, az utazási előkészületek elhagyásában, a terméskövek összegyűjtésében a holttestek majdani vízbe

rejtéséhez, a fegyver beszerzésében, működőképes állapotba helyezésében, a bűncselekmény egyéb eszközeinek biztosításában (pl. gyorskötöző, zsákok), az elkövetési módban (a két sértett csapdába csalása, a két ember ellenállásának leküzdéséhez alkalmas módszer megtervezése és kivitelezése), a bűncselekmény nyomainak és a holttesteknek az eltüntetésében, a sértetti hozzátartozók félrevezetésében a további haszonszerzés érdekében, mutatkoztak meg.

Mindezen ismérvek már egyenként, önmagukban is jelezték a tervszerűséget, együttesen értékelve pedig egyértelműen egy rendkívül céltudatos, határozott és alaposan átgondolt terv következetes végrehajtását bizonyították. Ezen terv létezésének nem mond ellent az sem, hogy a vádlott az irányadó tényállás alapján nem vonta be előzetesen az 1. sz. tanút, illetve a 2. sz. tanút a bűncselekmény tervezésébe, illetve kivitelezésébe, mivel a bizonyítás anyaga alapján az is kétség kívül megállapítható, hogy a vádlott irányában feltétlen lojális, elkötelezett személyekről volt szó. A két tanú a vádlott által elkövetett ölési cselekményt követően ennek megfelelő magatartást is tanúsított. Ugyancsak nem mond ellent a tervszerűségnek az, hogy végső soron a vádlott és társai - rajtuk kívül álló körülmények miatt - nem tudták vízben elrejteni a holttesteket, hanem azokat más helyen kellett elrejtetniük.

Az élet elleni cselekmény további minősítő körülményeit helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, így a több emberen elkövetett emberölés büntette egyértelmű, mivel a vádlott két sértett sérelmére követte el a bűncselekményt, illetve a nyereségvágyból történő elkövetés is helytálló, mivel kétség kívül megállítható volt, hogy a vádlottat az anyagi haszonszerzés motiválta a cselekmény végrehajtásában.

Ezért a vádlott élet elleni cselekménye az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a/, b/ és f/ pontja szerint minősülő emberölés büntetteként, a lőfegyverrel visszaélés büntette pedig az 1978. évi IV. törvény 263/A. § (1) bekezdésének a/ pontja szerint minősül.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket alapvetően helyesen sorolta fel és súlyuknak megfelelően is értékelte, de a további minősítő körülmény megállapítása miatt a Fővárosi Ítéltábla a cselekmények tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést annyiban érintette, hogy - egyetértve az ügyészi fellebbezéssel - a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének megnyíltát 40 évben határozta meg.

A járulékos kérdésekben helyesen döntött az elsőfokú bíróság, téves a vádlott kifogása a munkakönyvével kapcsolatban, ugyanis azt a törvényszék neki adta ki.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. §-a alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a Btk. 99. §-a alapján beszámította.

Kötelezte az ítéltábla a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bünyügyi költség részbeni megfizetésére a Be. 381. § (1) bekezdése alapján, míg a fennmaradó bünyügyi költséget a Be. 338. § (2) bekezdése, illetve a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viselte.

Budapest, 2016. év március hó 31. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

Dr. Bartkó Levente s.k.

Dr. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.600/2011/201. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.127/2015/28. számú ítéletében írt változtatás mellett a vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év március hó 31. napján

Dr. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

tisztviselő